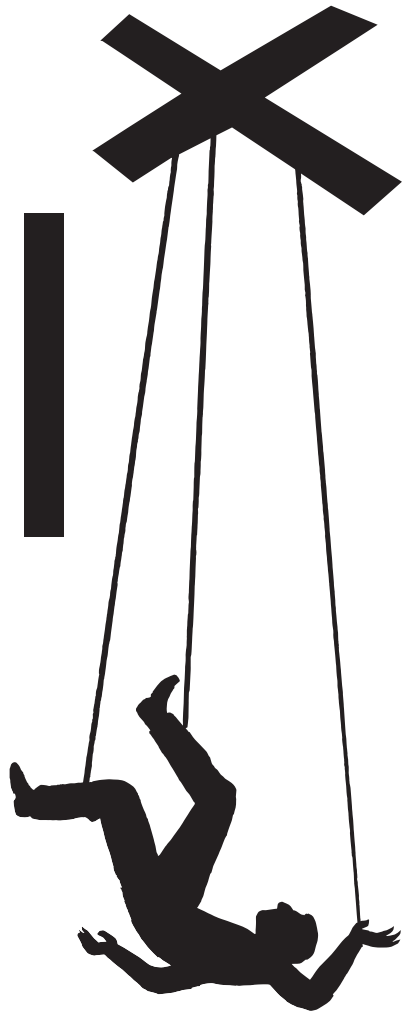

MICHEL BUSSI

DRIE
LEVENS
IN EEN
WEEK

*Dit wordt misschien mijn laatste nacht,
daarom wil ik deze woorden nog opnemen.
Wat zult u, luisteraar, zich van mijn verhaal herinneren?
Hoe worden wij allen herinnerd als onze levens
verschrompeld zijn?
We zijn niet meer dan wat lappen stof en papier.*

MILANA

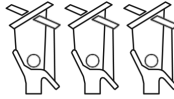
*Maar jullie, luisteraars, jullie die nog leven,
ik wil jullie een verhaal vertellen.
Jullie alleen kunnen het einde van dit verhaal schrijven.
Wantrouw alles wat jullie zullen lezen,
Wantrouw alles wat jullie te weten komen,
Wantrouw de onzichtbare draden,
Wantrouw degene die aan de touwtjes trekt.*

DEEL 1

NANESSE, VICKY EN ÉLÉA

IK IS EEN ANDER

Brief aan Paul Demeny, ARTHUR RIMBAUD

Donderdag 14 september 2023

1

KATEL

Plateau van de Vier Heemskinderen, Bogny-sur-Meuse, Franse Ardennen

De vier heuveltoppen boven de meanderende Maas leken op vier ruiters die op hun rennende paarden zaten.

Dat werd toch gezegd...

Zelf zag de dienstdoende gendarme, kapitein Katel Marelle, in die blokken van leisteen niet meer dan vier grote, grijze rotsen die zo'n tweehonderd meter uitstaken boven een donkere, slome rivier die zich traag tussen Frankrijk en België voortslingerde. Een triest en geteisterd landschap in de Franse Ardennen waarop een koude septemberregen neerviel.

Dat ik op zo'n dag weer aan het werk moet na de zomervakantie, dacht Katel, voelt alsof ik na een kort verlof terug de gevangenis in moet. De regen plensde naar beneden op de meanders van de Maas en het was amper tien graden terwijl de zomer nog helemaal niet voorbij was. Bovendien had die huichelachtige Sandra Miel net haar overplaatsing naar de Côte d'Azur gekregen. En alsof dat alles nog niet erg genoeg was, zat Katel hier met een lijk opgehadeld.

Beter gezegd, ze had haar collega's ermee opgehadeld. Ze had haar twee groentjes, Will en Mehdi, over de reling rondom het enorme standbeeld van de Vier Heemskinderen laten klauteren om twintig meter lager het slachtoffer van dichtbij te gaan bekijken. Ze stonden over het lijk gebogen en riepen haar hun waarnemingen toe terwijl zij stokstijf achter de reling van het platform bleef staan als iemand met zelfmoordneigingen.

‘Hooft u ons, chef?’

Met haar hoofd diep in de capuchon van haar anorak knikte Katel alleen maar.

‘Hij moet vanaf de reling zijn gesprongen, of hij is geduwd, hij bevond zich hoe dan ook op de plek waar u nu staat voordat hij viel. De bomen hebben zijn val gebroken, anders hadden we hem helemaal beneden teruggevonden, op het fietspad langs de Maas. Stel u voor, net op het moment dat de kinderen met hun tassen op hun rug naar school fietsen.’

Ja, dat kon Katel zich voorstellen... Had die gast niet wat verder kunnen springen, bij de Belgen, van de rots Bayard in Dinant of het kasteel van Crèvecoeur, meteen in de Maas? Dan was zijn lichaam pas twee maanden later gevonden. Met wat geluk zou ze dan al haar ontslag hebben ingediend. Of misschien zelf zijn gesprongen... ergens waar ze haar lichaam niet zouden vinden, want ze wilde haar collega's geen overlast bezorgen, die hadden al narigheid genoeg.

‘Ik weet wie het is, chef. Hij had zijn papieren bij zich. Zijn naam is Renaud Duval. Hij is hier in de buurt geboren, in Charleville-Mézières, zo'n... zesenveertig jaar geleden. Wilt u nog meer details?’

Katel knikte weer van ja. *Heel graag, Will. Een afscheidsbrief zou ideaal zijn. Een brief waarin die Renaud Duval schrijft dat hij geheel vrijwillig gesprongen is, zodat we er zeker van zijn dat niemand hem een handje heeft geholpen.*

De striemende regen geselde nog altijd haar voorhoofd, mond en ogen. De druppels sijpelden op elke bobbel en in elk putje van haar hoekige gezicht. Ze schoof de ravenzwarte haarlok die als een zwart gordijn voor haar ogen hing weg en duwde hem onder haar capuchon. Ze dacht terug aan Sandra de verraadster. Sandra, dat onbeduidende griffiertje bij de rechtbank van koophandel in Charleville, had haar pas eind augustus verteld dat ze was overgeplaatst naar Cassis aan de Middellandse Zee, dat alles voorbij was tussen hen, dat ze niet zo goed meer wist of ze nu echt niet van mannen

hield. *En ik, had Katel haar willen antwoorden, wat denk je? Dat jij mijn eerste keuze was, mijn lieve Sandra? Dat ik vóór jou niet eerst met kerels heb gedatet? Ik heb het geprobeerd, maar dat was een mislukking. Het ging echt niet. Samen slapen was geen probleem, maar vooral samen leven lukte niet. Maar als het met vrouwen ook al niet lukt, wat blijft er dan nog over? Een kat adopteren?*

Katel focuste weer op de omgeving. De steile heuvel met het standbeeld van de Vier Heemskinderen rees op boven het stadje Bogny-sur-Meuse, dat grotendeels werd omsloten door een meander van de Maas. Op de heuvel kon je wandelen, er was een klein parkeerterrein in het bos, een grasveld waar je kon picknicken en waar zomerconcerten plaatsvonden, vier rotsen van schistvormige gelaagde platen en een pad naar het plateau met het enorme standbeeld dat herinnerde aan de legende van de Vier Heemskinderen.

Katel boog zich over het veiligheidshek.

‘Kom maar weer naar boven, jongens. We laten de forensisch artsen wel voor Spiderman spelen, dat zullen ze geweldig vinden.’

De twee gendarmes, die zich in evenwicht probeerden te houden op de kletsnatte rotsen, lieten zich dat geen tweemaal zeggen. Terwijl ze naar boven klommen, maakte Katel de balans op. Het was duidelijk dat die kerel gisteravond zelfmoord had gepleegd, zoals vaak gebeurde in deze omgeving. Al om zes uur deze ochtend hadden een paar joggers gebeld. Katel had trouwens nooit begrepen waarom die idioten al voor zonsopgang uit hun bed sprongen om joggend en uit vrije wil de steile helling van Bogny-sur-Meuse op te lopen tot bij de vier rotsen, een hoogteverschil van tweehonderd meter. Masochisten waren het.

‘Of misschien beter *maso-schisten*’, had Jérémy Bonello, haar adjunct, daaraan toegevoegd, trots op zijn grapje.

Luitenant Bonello kwam gehaast de trap naar het plateau op gelopen. Katel bewonderde zijn tomeloze energie zo vroeg in de ochtend. Jérémy was dertig en altijd optimistisch, een jongen uit de streek die ervan overtuigd was dat de Maas best kon tip-

pen aan de Donau, dat de Ardennen even mooi waren als de Zuid-Franse Alpen en dat het Place Ducale, het grote plein in het centrum van Charleville-Mézières, niet onderdeel was voor het San Marcoplein in Venetië. Elk jaar nodigde hij het hele team uit voor een barbecue om zijn huwelijksverjaardag te vieren, en op de eerste schooldag van zijn dochtertje Zoé zei hij simpelweg: *Mama en jij zullen me vanavond wel alles vertellen, fijne dag mijn lieve schatjes*. Hij was een perfecte en toegewijde medewerker die elke humeurige bui van zijn chef grappig leek te vinden, alsof hij de tegenstellingen tussen hen beiden in de verf wilde zetten voor het geval een regisseur zich ooit door hen zou laten inspireren om een televisieserie te maken.

‘Goed nieuws, Katel! Ik weet hoe onze man naar hier is gekomen.’

Luitenant Bonello was de enige van haar team die haar aansprak met haar voornaam en niet met chef of kapitein zoals de anderen.

‘Komt u even mee, Katel?’

Gelukkig was hij wel zo beleefd om nog altijd ‘u’ tegen haar te zeggen, ook al had hij wellicht meer zin om haar met jij en jou aan te spreken.

Voorzichtig liep ze achter haar collega de gladde trappen van het plateau af, en daarna op het vlonderpad dat langs het grasveld liep.

‘Er wordt hier een paar keer per jaar een middeleeuws spektakel opgevoerd,’ vertelde Bonello, ‘ter herinnering aan de legende van de Vier Heemskinderen. Een vreselijke geschiedenis over vier ridders die door Karel de Grote verbannen werden... een beetje onze eigen *Game of Thrones*, zeg maar. Kijk goed uit waar u stapt, Katel, blijf rechts lopen.’

Zo’n vijftig meter voor zich zag Katel een enorm gat in de grond.

‘Dat is de wolput,’ zei Jérémy nog. ‘Die put is even diep als een gebouw van drie verdiepingen. Dit is nog een plek voor Ardenners met zelfmoordneigingen.’

Ze liepen nog zo'n honderd meter verder, staken het parkeerterrein tussen de bomen over tot bij een eik aan de kant van de weg. Toen ze dichterbij kwamen, zag Katel dat er onder de lage takken een witte Peugeot 307 geparkeerd stond.

'Blijkbaar reed onze Renaud met een Peugeot', floepte Bonello eruit.

Katel negeerde zijn woordgrapje, misschien had Jérémy het zelfs niet bewust gedaan. Ze keek in de richting van het parkeerterrein, dat leeg was, op de twee blauwe Renault Meganes van de politie na.

'Waarom heeft hij zijn auto daar niet geparkeerd in plaats van hem hier onder die boom te verstoppen?'

'Ik heb een vermoeden', antwoordde Jérémy met een samenzweerderige blik die niet veel goeds voorspelde.

Katel geloofde niet in intuïtie of een zesde zintuig, in al die onzin die mensen wil laten geloven dat je bij de politie gaat vanuit een soort mystieke roeping. Maar de mysterieuze glimlach van haar adjunct deed haar vermoeden dat het onderzoek niet de kant opging die zij graag had gewild. Ze had gehoopt dat die Renaud een arme drommel was die zijn werk was kwijtgeraakt in een van de Ardense lederwarenfabrieken, staalgieterijen of zagerijen waar de laatste tijd heel wat collectieve ontslagen waren gevallen. Of een arbeider die hier was achtergebleven nadat zijn vrouw er met de kinderen vandoor was gegaan naar de zonnige Vendée. Een brave man die nooit iets van anderen vroeg en niemand lastig wilde vallen met zijn problemen, behalve de vier politieagenten voor wie het hun werk was. Een nobody. Renaud Duval, bestaat er in Frankrijk een naam die nog alledaagser klinkt?

Maar waarom zou een nobody die een einde aan zijn leven wil maken zijn auto onder de dichte takken van een zomereik verbergen?

Jérémy had het portier aan de passagierskant van de Peugeot 307 geopend. Hij trok handschoenen aan, keek even in de auto en draaide zich weer om naar zijn chef.

'Er ligt niets in de auto. Geen kruimeltje, geen parkeerkaartje,

zelfs geen muntje voor in een winkelkarretje. Ofwel was die man een pietje-precies, ofwel heeft hij zijn auto grondig schoongemaakt voor hij gesprongen is.

‘En in het handschoenenkastje?’

‘Alleen maar papieren...’

‘Wat voor papieren?’

Katel hoopte vurig dat Jérémy geen bundeltje in de gauwigheid gefotokopieerde contracten zou vinden. Renaud Duval had het profiel van een boekhouder die zodanig geknoeid had dat ze hem hadden geliquideerd. Maar zij had totaal geen zin om zich een smerige financiële affaire op de hals te halen waar notabelen uit de regio bij betrokken waren.

Voorzichtig deed de luitenant het autoportier weer dicht. Het bleef maar stortregenen op het dak van de auto en op zijn uniformpet. Hij toonde Katel een plastic zakje.

‘Een rijbewijs’, zei Jérémy.

Katel haalde opgelucht adem.

‘Met zijn naam erop’, ging Jérémy verder. ‘Renaud Duval, op het eerste tenminste.’

Hoedo, op het eerste?

‘In het plastic zakje zitten nog twee andere rijbewijzen.’

Twee andere rijbewijzen? Dat van zijn vrouw? Van zijn dochter? Van zijn minnares? Van...

Katel Marelle stopte met gissen. Ze stopte zelfs met ademen. Wat ze zag achter de druppels op het plastic zakje was nog erger dan ze zich had kunnen inbeelden.

Drie rijbewijzen op naam van drie verschillende bestuurders.

Renaud Duval

Pierre Rousseau

Hans Bernard

Drie verschillende namen maar drie volstrekt identieke pasfoto's. Het waren geen broers die op elkaar leken, of verre neven, nee... het leek wel een drieling.

Katel wreef de regendruppels weg om de drie documenten beter te kunnen bekijken.

*Renaud Duval, geboren op 29 januari 1977
in Charleville-Mézières*

*Pierre Rousseau, geboren op 29 januari 1977
in het 18de arrondissement in Parijs*

*Hans Bernard, geboren op 29 januari 1977
in Mende, in de Lozère*

Katel Marelle focuste op de drie pasfoto's. Ze merkte minieme verschillen op: een hemdsboord die wat uitstak op de foto van Renaud Duval, een trui met ronde hals op die van Pierre Rousseau, de iets kortere haren van Hans Bernard... Renaud keek iets meer naar boven, de kin van Pierre was iets meer naar beneden gericht en Hans had een stoppelbaardje... De foto's waren niet identiek, maar het was ongetwijfeld dezelfde man. Hij had een langwerpige gezicht, een vierkante onderkaak, een ironisch trekje om zijn mond en twee opvallend lichtgrijze ogen die met een verontrustende intensiteit strak in de camera keken.

Was het een drieling?

Nee, onmogelijk, een drieling wordt niet geboren in drie verschillende ziekenhuizen, tenzij ze weigeren de buik van hun moeder te verlaten... En drielingen hebben bovendien dezelfde familienaam en elk hun eigen auto. In het echte leven bestaan identieke drielingen trouwens niet, behalve in heel middelmatige detective-romans. Er was maar één mogelijke conclusie: die kerel – Renaud, Pierre of Hans – liep rond met valse papieren.

‘We zijn de James Bond van de Ardennen tegen het lijf gelopen,’ zei ze ironisch.

‘Daar ben ik nog niet zo zeker van, Katel, als ik u mag tegenspreken.’

‘Nog niet zo zeker waarvan?’

‘Will en Mehdi hebben de identiteitskaart van Renaud Duval

op het lijk gevonden. Hij woont blijkbaar in Bourg-Fidèle, een boerengat in de Ardennen dertig kilometer hiervandaan, dicht bij de Belgische grens. Er zit zelfs een foto van een vrouw in zijn portefeuille, ongetwijfeld zijn echtgenote, ik bedoel zijn weduwe...'

Katel Marelle dacht even na. Jérémy had gelijk, die Renaud Duval zag er niet echt als een spion uit, dus hem natrekken zou niet moeilijk zijn. Maar waarom had hij dan twee valse rijbewijzen? Waarom Parijs? Waarom Mende?

'Ik denk', zei Jérémy, 'dat we eerst een ritje moeten maken naar Bourg-Fidèle om mevrouw Duval te ontmoeten.'

'Ik zal wel gaan, Jérémy. Alleen.'

Voor de eerste keer die ochtend verstarde het joviale gezicht van luitenant Bonello.

'Maak je geen zorgen,' voegde Katel eraan toe, 'een onderzoek doen kun jij als de beste. Maar slecht nieuws brengen, daar ben ik dan weer beter in.'

De vertaling van de versregels en het gedicht van Arthur Rimbaud zijn van de hand van Paul Claes. De vertaling van de versregel uit het gedicht van Victor Hugo is van Koen Stassijns.

Oorspronkelijke titel: *Trois vies par semaine*

© 2023 Presses de la Cité

Nederlandse vertaling:

© 2026 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv,

Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Gerda Rijsselaere

www.standaarduitgeverij.be

info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:

New Book Collective, Utrecht

www.newbookcollective.com

Vertaling: Gerda Rijsselaere

Omslagontwerp: Olivier Balez

Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Eerste druk juni 2026

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen van kunstmatige-intelligentietechnologieën of -systemen. Dit werk mag niet gebruikt worden voor tekst- en datamining (artikel 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

ISBN 978 90 223 4291 6

D/2026/0034/327

NUR 305/302